

MÉS DE 30 MILIONS DE FRANCS PODEN HAVER ESTAT INVERTITS EN LA COSTA MEDITERRÀNIA

La màfia ha 'llavat' el tresor de l'OAS

L'ex-cervell gris de l'organització per una Algèria francesa, Jean-Jacques Susini, dirigeix des de Niça operacions financeres destinades al sector turístic. El cementeri clandestí de l'OAS podria estar en la urbanització Azahar, de pieds-noirs, ubicada a Tarragona.

Santi Vilanova

Vint anys després de la desaparició de l'ex-tresorer de l'Organització de l'Exèrcit Secret (OAS), el tinent coronel *Raymond Gorel* (Cimeterre), la policia francesa es disposa a reobrir el cas.

En els darrers mesos han aparegut pistes respecte al fet que la fortuna acumulada pels responsables de l'organització paramilitar ha estat reciclada en negocis immobiliaris i urbanístics en la costa mediterrània espanyola. Aquests fons provenen de l'atracament perpetrat per l'OAS a la Banque d'Algérie d'Orà,

el març de 1962, el botí del qual fou de més de 30 milions de francs. A aquesta quantitat cal afegir-ne una altra de semblant, fruit de vuit atracaments més realitzats pels comandos Delta al Midi francès, del juliol de 1969 al febrer de 1970.

La policia francesa sospita que ex-membres de l'OAS instal·lats a Alacant i Tarragona han actuat com a intermediaris de la màfia corsa, siciliana i napolitana.

Des de Niça, **Jean-Jacques Susini**, ex-cervell gris de l'OAS el nom de codi del qual era Jeannette o Jeannine, home de confiança del general **Raoul Salan** (*So-*

leil), mou els fils del que queda de patrimoni d'aquella temible organització. En els últims anys es produïren nombroses purgues entre els aspirants al control de la tresoreria, finalment però, Susini va lograr fer-se amb el poder.

Als seus 55 anys, aquest personatge fred i calculador que fou president de l'Associació d'Estudiants Algerians, condemnat dues voltes a mort, per subversió militar i per participar en l'atemptat contra **De Gaulle** en Mont Faron, viu en l'anonimat en la Costa Blava.

Des del seu quarter manté contínues

CENTRE MUNICIPAL DE CULTURA D'ALCOI

Exposició:

ENRIC MESTRE

Ceràmica

Teatre:

«PUTIFERI»

Dia 30 març

Cançó:

OVIDI MONTLLOR

amb Toti Soler

Dia 7 d'abril

connexions amb les seues *bústies* instal·lades a Marbella, Alacant i Tarragona, zones on ha estat detectat reciclatge de diners negres que procedeixen del narcotràfic.

Els ex-soldats perduts

Els antics companys d'armes de **Susini**, després de la llei d'amnistia de 1968 i la promulgada el 1982 per **François Mitterrand** —destinada a «esborrar totes les seqüeles dels esdeveniments de l'Àfrica del nord»— van triar diferents camins per a la reinserció. Uns s'han estimat més treballar per al partit de **Jean Marie Le Pen**. Són, especialment, els que havien pertangut a unitats de paracaigudistes de la Legió Estrangera, alguns dels quals s'enquadraren en organitzacions com ara els Serveis d'Acció Cívica (SAC), els Grups de Lluita Antirevolucionària i Anticomunista (ARAC), el Club Charles Martel o l'organització *Ordre Nouveau*.

L'actual líder del Front Nacional, que fou acusat per ex-membres del Front d'Alliberament Nacional algerià (FLN) d'haver torturat a les presons d'Alger, ha contractat un bon nombre d'expieds-noirs en les seues files. Uns fan serveis de vigilància i informació, d'altres són simples goril·les i guàrdies personals. Fins i tot hi ha càrrecs polítics, com és el cas de **Joseph Ortiz**.

Un altre sector d'ex-membres de l'OAS se situaren com a caps de seguretat i de personal en grans societats com la Citroen, Rhône-Poulec o Saint-Gobain. Hi ha, però, un tercer grup que no va deixar les seues activitats polítiques subversives. Se sap, per exemple, que ex-membres de l'OAS estan preparats a Bordeus i a Tolosa per a actuar com a comandos autònoms en la *guerra bruta* contra ETA. Els assassinats de refugiats bascos a França, perpetrats a les darreries dels setanta, van ser atribuïts a aquests comandos. **José Martín Sagardia**, **José-Miguel Banarán** (Argala) i **Juan Lopategui** (Pantu), entre altres, van caure sota les bales d'aquest tipus d'assassins a sou. Les promeses que va fer en aquells anys el Ministeri de l'Interior, a través de la secretària d'Estat per a la Informació, **Rosa Posada**, que s'investigarien a fons les activitats dels ex-membres de l'OAS i les seues vinculacions amb la **Triple A** i el **Batallón Vasco-Español**, quedaren en no-res.

Hi ha, a més, un darrer sector d'*ex-soldats perduts* que, desenganyats de la política, van preferir reciclar-se al món de l'hampa i del narcotràfic. La màfia de Marsella va anar detectant-los per

utilitzar la seua experiència en distintes operacions.

Aquest és el cas de **Susini**, qui, per les investigacions que hem pogut fer a París, sembla estar totalment despenjat de les activitats polítiques relacionades amb l'extrema dreta. **Susini** es troba capficat en els seus negocis relacionats amb els casinos de la Costa Blava i els seus periòdics viatges a la costa espanyola i italiana per a assessorar inversions en el sector turístic.

Malgrat haver estat inculpat en el segrest i la desaparició de **Raymond Gorel** el 20 de desembre de 1968 i d'organitzar els atracaments del Midi francès, sempre ha conseguit sortir-se'n per falta de proves.

Després de la mort del coronel **Yves Godard (Claude)**, ex-director de seguretat a Alger, i del general **Raoul Salan**, **Susini** ha esdevingut un dels màxims dirigents i, sobretot, és qui coneix tots els detalls dels fons milionaris de l'organització. El general **Edmond Jouhaud (Compagnon)**, cap de l'organització a Orà, adjunt del mandatí **Salan**, és president del Front Nacional dels Repatriats. De l'anomenat *Grup de Madrid*, el coronel **Antoine Argoud (Albatros)** es guanya la vida com a expert en grafologia, ciència que va aprendre a la presó, i **Pierre Lagailarde (Leon)** és advocat i partidari de **Chirac**.

Un cementeri clandestí a Tarragona

De tota manera hi ha un altre personatge a tenir en compte. És tracta del doctor **Jean Claude Pérez (Paulette)**, que fou cap d'operacions de l'organització i sobre el qual continuen pesant sospites malgrat els anys que han passat. La policia francesa estava convençuda que al jardí del seu xalet a Salou havia estat soterrat el cadàver de **Gorel**, com també altres cossos de pieds-noirs depurats pel clan que volia fer-se amb el control dels aproximadament 50 milions de francs depositats en diferents comptes a Suïssa.

La policia francesa va demanar autorització als seus col·legues espanyols per alçar el jardí del xalet del doctor. L'operació va comptar amb la presència del jutge instructor de Tarragona i la policia municipal de Salou. Però el fracàs va ser rotund. Amb tot i això, la policia francesa continuà convençuda de l'existència d'aquest cementeri clandestí en algun lloc de la Costa Daurada, probablement en urbanitzacions on passen les seues vacances o resideixen pieds-noirs.

Al seus 64 anys, el doctor **Pérez** continua vivint en el districte 15 de París

i és conegut per alguns dels ocupants d'una misteriosa urbanització anomenada Azahar, ubicada entre Prasdip i Mont-roig, on qualsevol desconegut que la visita és estretament vigilat.

Les informacions d'època, filtrades de les actuacions policiaques del Quai des Orfèvre, indicaren que Raymond Gorel, en produir-se la desbandada dels principals dirigents de l'OAS es va fer càrrec dels fons de l'organització. En consolidar-se la independència d'Algèria, traslladà els diners a Suïssa. En una ocasió la policia francesa el detingué a Marsella quan baixava d'un iot que havia eixit del port de Barcelona i li va confiscar 80.000 francs.

El segrest de Gorel

Quan el 1966 Gorel sortí de la presó, reprengué la seua vida familiar sense aprofitar-se d'aquell tresor de guerra perquè se sentia vigilat. El juny de 1967 rebé una inesperada visita. Era Jean-Jacques Susini que venia acompanyat d'Hubert Bassot, antic diputat UDF d'Orne i encarregat d'organitzar els viatges a l'estranger de Valéry Giscard d'Estaing. Susini li va reclamar part dels diners amb la finalitat de seguir finançant les activitats clandestines de l'organització. Però Gorel desconfiava del cínic i intel·ligent motor de l'OAS; el Goebbels de Salan, per a uns, i el Lenin ideològic per als altres. Gorel se'ls va llevar de damunt com va poder, encara que posteriorment va mantenir algunes entrevistes més a la residència de Bassot, al carrer de Clos Toutain a Vancresson (Hauts-de-Seine).

El 25 d'octubre d'aqueix mateix any, en la porta de Chantillon de París, quatre individus es llançaren sobre Gorel, li tiraren un líquid corrosiu a la cara i van intentar segrestar-lo. Un més després, el tresorer acceptava negociar amb Susini.

Però alguna cosa degué fallar o algú s'interposà. La veritat és que la nit del 20 de desembre de 1968 Gorel era segrestat a cinquanta metres del seu domicili, carrer de Perrot, número 10 de Malakoff. La seua família mai ha sabut res d'ell ni ha aconseguit aclarir el que va passar amb la instrucció judicial oberta sobre el cas. Bassot va al·legar sempre immunitat parlamentària per a resistir-se a ser interrogat. Susini, que havia instal·lat el seu quarter a Marsella, va ser detingut el 13 de març de 1970, amb vint antics mercenaris, per organitzar els atracaments al Midi. La policia va aprofitar per a interrogar-lo per suposada complicitat en el segrest de Gorel, però va haver de deixar-lo en llibertat el 24 de juliol de 1971 per falta de proves.

Jean Jacques Susini, ex-cervell gris de l'OAS, mou els fils del que queda de patrimoni d'aquella terrible organització.

El 6 de març de 1972 el doctor Pérez va rebre una estranya visita. Un terratinent cors d'Ajaccio, ex-soldat perdut anomenat André O., amb qui havia compartit la cel·la de la presó, li va advertir que «dos amics» li havien encarregat que negociara el seu silenci, per mig milió de francs, a canvi de no advertir a la policia que el cadàver de Gorel i d'altres *depurats* estaven soterrats a seu jardí de Tarragona.

Segons li va dir l'intermediari, a qui va denunciar més tard per intent d'extorsió, també farien creure a la policia que l'ex-tresorer havia estat transportat en vaixell a Salou pel mateix doctor i amb la col·laboració de Susini. En vista d'aquestes revelacions el doctor Pérez va viatjar a Tarragona i va comprovar per ell mateix que el personatge que havien soterrat a seu jardí no era en realitat Gorel sinó un bergant anomenat Jo Rizza, un mafiós assassinat pels comandos Delta.

La guerra intestina entre els principals clans supervivents de l'OAS, estimulats per l'estratègia de Susini de prendre el poder, havia començat.

Urbanitzacions de pieds-noirs

Per aquells mateixos anys comencaren a construir-se les urbanitzacions de Planas del rey i Azahar, al Baix Camp,

entre Mont-roig i Prasdip, al costat d'uns afloraments rocosos que permeten una gran visibilitat; amagades entre les serres de Tivissa i Llabèria, a pocs quilòmetres de la central nuclear de Vandellòs.

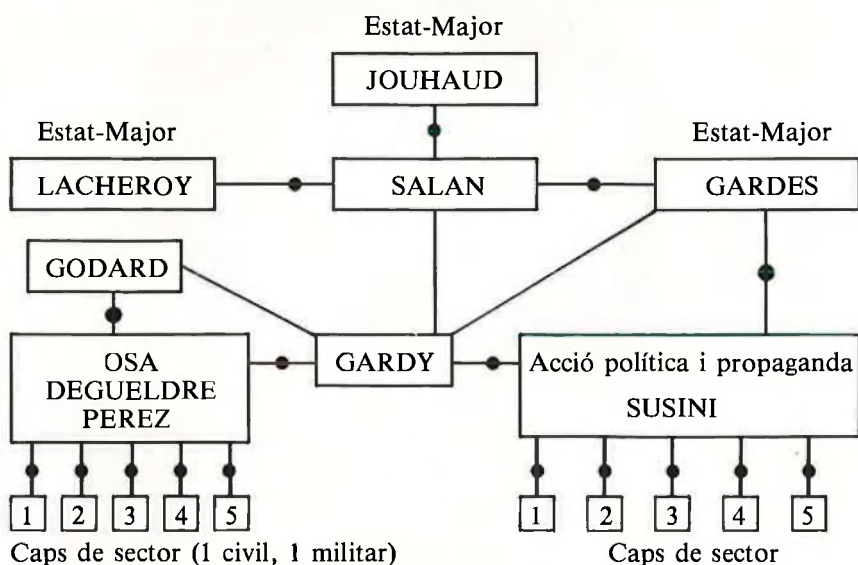
En l'actualitat la majoria dels seus propietaris són pieds-noirs. Bastiren les urbanitzacions conservant l'estil arquitectònic del nord d'Àfrica i batejaren els carrers amb noms que feien referència al país que es van veure forçats a abandonar després dels acords d'Evian, el 18 de març de 1962.

La policia francesa no hi va entrar mai per a investigar. Ho van fer alguns periodistes de *Le Nouvel Observateur* i de *L'Express* que hagueren d'eixir-ne corrents.

Aquesta zona, allunyada del sarau turístic, té totes les condicions per a ser un quarter d'encobriments i conspiracions. Ací solen tenir lloc reunions importants entre personatges que s'han fet milionaris després de fer grans inversions en el sector turístic de Cambrils, Salou, l'Ametlla de Mar o El Perelló. Alguns d'aquests són tan rellevants com Francesco Fabrini, suposadament vinculat amb la màfia corsa i la camorra napolitana. La policia segueix de prop totes les operacions de Fabrini que té la seua residència a la urbanització Azahar.

La gent del Baix Camp ha creat fins i tot un mite sobre la vertadera perso-

El primer organigrama de l'Organització de l'Armada Secreta francesa

Els punts negres (•) indiquen les *bústies* o els homes de confiança encarregats de la relació entre els diferents organismes i els caps. En l'organigrama només existeix un personatge, Gardy, que pot arribar fins a Salan sense necessitat d'un altre home enllaç. Ell era l'únic que posseïa l'anomenada *insígnia canviant* de l'OAS.

nalitat d'alguns dels habitants d'aquestes urbanitzacions, temuts i respectats alhora. Se'ls qualifica de *vikings*, per una raó que ningú ha aconseguit explicar-nos, però que data de l'arribada dels primers *pièds-noirs* i de les estranyes vivendes que s'hi construïen.

La policia francesa sospita de l'existència d'una trama de connexions entre ex-membres de l'OAS, instal·lats en aquestes i altres urbanitzacions del litoral, i la màfia corsa que controla els casinos de la Costa Blava, on s'ha establert Jean-jacques Susini. És tracta dels hereus del clan **Jean-Dominique Fratoni**, àlies *Jean-Do*, el qual a principis dels vuitanta, amb l'ajuda de **Jacques Médecin**, alcalde de Niça, i l'actor **Alain Delon**, va voler convertir la ciutat en Las Vegas d'Europa.

Per aconseguir-ho tenia els casinos de Ruhl i Menton. El reciclatge de diners procedent del narcotràfic en aquests casinos va provocar una lluita a mort entre el clan Fratoni i el dirigit per **Marcel Francisci**, *mister Heroïna*, i **Jean Tomi**. La guerra acabà el gener de 1982 amb l'assassinat de Francisci en un parc de París.

«Si els fons de l'OAS han acabat sent controlats per Susini, és molt probable que puguin haver estat invertits i reciclats en els casinos de la Costa Blava o en el sector turístic de la costa mediterrània d'Espanya», em va advertir **Claude Marie Vadrot**, un ex-redactor de *Le Canard* al qual vaig consultar algunes dades.

El Grup de Madrid i Serrano Súñer

Susini ha gaudit sempre d'una llibertat de moviments a Espanya. Entre els seus principals protectors cal destacar **Ramón Serrano Súñer**, qui l'abril de 1961 va ajudar i va col·laborar activament en la constitució de l'OAS a Madrid, segons va escriure el mateix Jeanine en les seues memòries publicades a París per *La Table Ronde*.

El cunyat de **Franco**, que fou ministre de l'Interior el 1939 i d'Afers Estrangers de 1940 a 1942, com també president del poderós grup industrial FOCSA, va facilitar l'estada a Espanya de l'anomenat *Grup de Madrid*, integrat pel general **Salan**; el capità **Jean Ferrandi**, ajudant de camp, secretari i conseller de Salan; **Pierre Lagaillarde**, el coronel **Antoine Argoud**, el doctor **Bernard Lefèvre** i Susini, en aquella època responsable de l'acció política i psicològica de l'OAS. Va ser a Madrid on es va preparar la insurrecció dels generals de l'Àlger, el 22 d'abril de 1961, que va dirigir el general **Maurice Challe**, antic comandant en cap de les forces de l'OTAN per al centre d'Europa.

L'organització estava sustentada econòmicament per les cent famílies més poderoses d'Algèria que volien defensar a ultrança la nacionalitat francesa del territori. Després de la independència, el 5 de juliol de 1962, aquest mecenes no era suficient i es va haver de planificar l'assalt a la Banque d'Algè-

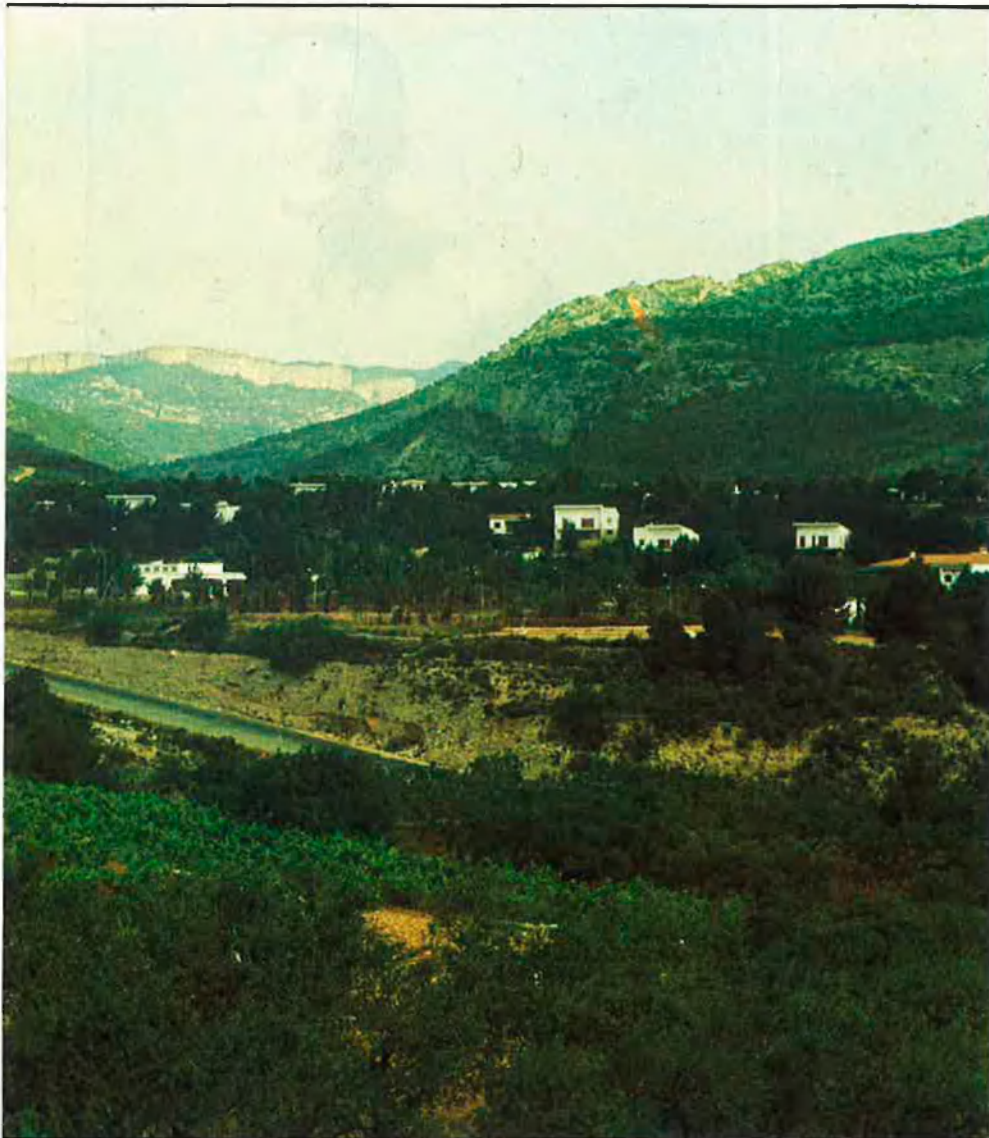

rie d'Orà, del qual l'organització es féu responsable anys més tard per a poder dotar-se de les infraestructures necessàries i dur a terme els seus actes de desestabilització.

L'estada a Madrid dels dirigents de l'OAS es mantingué en gran secret. El general Salan, com els seus companys, va haver d'utilitzar distints sobrenoms com *Soleil*, *Francis* i *Elephant*.

La permissivitat acordada per **Serrano Súñer** explica que Salan residia una temporada a l'hotel Londres de Sant Sebastià; a Barcelona, on arribà a ser fotografiat a les Rambles, o a Alacant, on els comandos Delta van disposar de camps de formació i entrenament. Avui, alguns d'aquells homes participen en negocis de l'hampa del Mar Menor i col·laboren amb les xarxes del narcotràfic.

El *Grup de Madrid* va tenir diferents residències. Un apartament a la Torre de Madrid; una habitació a l'hotel Princesa, on Serrano Súñer solia vi-

En aquestes urbanitzacions pròximes a Mont-roig hi ha importants apartaments de pieds-noirs.

rial Planeta, quan va presentar el seu primer volum de memòries, Serrano Súner va reconèixer la seua responsabilitat en la fugida del general Salan: «Ell i Susini van fugir en un avió d'Aviaco, gràcies a la col·laboració que vaig tenir d'un falangista valerós, anomenat Víctor, i a un alt càrrec de la companyia, un home d'una peça, a qui se li va demanar que fera la vista grossa.»

L'eixida de l'aeroport de Barajas es va donar, oficialment, a un avió que portava a Palma de Mallorca un metge per visitar la mare, malalta de gravetat, de Víctor. Una vegada dins els dos dirigents i amb l'avió en ple vol, es va simular una avaria que en forçà la desviació cap a l'Alger. Aquell 23 d'abril de 1961 la capital algeriana era una sàgna d'atemptats i enfrontaments.

El pilot que es va encarregar d'aquella missió secreta es deia Carlos Teixidor i la policia espanyola el va arrestar el dia que retornà a Madrid. La seua detenció va passar inadvertida i va ser ocultada pels mitjans d'informació, cosa que confirmava que Franco podia haver arribat a un acord amb el general Salan.

Posteriorment es va ordenar a Pierre Lagaille, al coronel Argoud i al doctor Lefèvre, que havien restat a la capital, que abandonaren el país segons les investigacions que va realitzar el periodista nord-americà Paul Hénissart. Uns anys més tard Serrano Súner va justificar el seu suport a Susini, que seria condemnat dues vegades a mort pel Tribunal de Seguretat de l'estat francès, al·legant que els vertaders instigadors de la insurrecció havien estat, per raons de política interna, els socialistes, a través del comandant de l'OTAN Maurice Challe, íntim amic de Guy Mollet.

Aquests antecedents serveixen per a explicar les raons de les infraestructures que encara posseeixen els soldats perduts a Espanya. Vint anys després de la desaparició del tesorero de l'OAS, Raymond Gorel, les seqüeles d'aquella «Gestapo» paramilitar organitzada des de Madrid continuen vives, encara que reciclades en diferents sectors des dels quals s'intenta desestabilitzar: la «guerra bruta» contra ETA; les organitzacions ultradretanes i el blanqueig dels diners negres procedents del narcotràfic a través d'inversions en el sector turístic i en els casinos.

Jean-Jacques Susini, el petit Cèsar, com l'anomenaven els íntims, el gran hereu del tresor de l'organització, maniobra des de Niça, desenganyat de qualsevol compromís polític. □

SANTI VILANOVA

situar el general; una altra a l'hotel Plaza i un apartament al carrer de Víctor Pradera.

Les bones relacions del govern franquista amb el general De Gaulle i els convenis econòmics establerts amb França van obligar que l'operació es realitzara, aparentment, sense el consentiment de Franco amb la finalitat d'evitar que sorgiren dificultats diplomàtiques i polítiques entre els dos governs.

El mateix ambaixador espanyol a França va desaconsellar el suport que Serrano Súner estava donant als generals rebels. No obstant això, el cunyadíssim va pensar en els avantatges que podria reportar una possible victòria dels insurrectes per a les futures posicions estratègiques de l'estat espanyol al nord d'Àfrica. El FNL mai va oblidar aquest suport dels responsables de la mort de centenars de revolucionaris per la causa d'una Algèria independent i socialista. El segrest de Ben Barka i

l'assassinat de Mohamed Khider, tesorero fundador del FNL i company de Ben Bella, es planificaren des d'Espanya.

Fugida i retorn de Susini

Serrano Súner va comptar amb altres personatges per a amagar les actuacions de l'OAS dels serveis de contraespionatge i de la mateixa policia espanyola: el doctor Narciso Perales, ex-governador civil de León; un crític musical madrileny; la duquessa d'Abrantes i un dels fills de Súner, segons va declarar el mateix Susini en *Histoire de l'OAS*.

En les seues memòries l'ex-president de FOCSA parla precisament del doctor Perales i el qualifica com un dels més prestigiosos falangistes: «Metge molt acreditat que exerceix la seua professió com un sacerdot. Creador, o almenys organitzador, dels serveis de medicina de seguretat i higiene en el treball i expert de l'OIT.»

En una conferència de premsa celebrada l'11 de juliol de 1977 en l'edito-